

CRISTINA BONCEA

ANTIDOTUL

EDITURA
HERG BENET

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2016

© 2016 Cristina Boncea
© 2016 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: © The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BONCEA, CRISTINA

Antidotul / Cristina Boncea. - București : Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-082-4

821.135.1-31

Tipărit în România

Cristina Boncea

Antidotul

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

Născută pe 1 ianuarie 1998, CRISTINA BONCEA a scris primul ei roman, intitulat „Octopussy“, la vârsta de 16 ani. „Becks merge la școală“ vine în continuarea acestuia, în anul 2016, iar „Antidotul“ este partea finală a seriei. Autoarea locuiește în prezent în București, iar activitățile sale zilnice constau în a scrie articole despre cărți pe site-ul personal cristinaboncea.com și a posta clipuri pe canalul ei de YouTube. Pe viitor, Cristina își dorește să publice cât mai multe cărți și să lucreze în domeniul literar. Visul ei este să devină traducător.

RIP, A&F.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Optsprezece ani. Nu mai am părul lung. A vrut să crească, dar nu l-am mai lăsat. Sunt șatenă acum. Sunt un clișeu mergător, dar m-am obișnuit. Nu mai vreau să strălucesc pentru oameni, să fiu ceva spectaculos. Nu mai vreau să fiu un artificiu, o petardă, ceva care creează efect. Sunt doar eu, un bec stins, o luminiță de brad între alte sute de luminițe identice. Scoate instalația din priză – atât, doar o mișcare simplă – și m-am dus. Am murit, la fel de ușor... la fel... la fel ca ea! Bang. O mișcare. Așa s-a creat lumea. Așa a spus proful de geogra.

Am optișpe ani. Sunt o figură ștearsă. M-am îngrișat. Am uitat cum să mă mai machiez. I-am lăsat lui Becks un rimel la mormânt. M-am pierdut de *n* ori cu autobuzul până acolo. Mereu trebuie să trec pe lângă un anume magazin de sicrie, funerar, sau cum i-o spune... și e un băiat frumos acolo și mereu intru pierdută și îmi spune că trebuie să mai merg două stații cu autobuzul până ajung la Becks. Ei îi plăceau cimitirele. Mie, niciodată. Îmi aminteau prea mult de

spital, de închisoarea aia cu gratii la geamuri, cu scârbă prin toate colțurile. Da, un sentiment, un sentiment transformat într-un substantiv comun, un obiect, ceva palpabil. Scârbă. Simt același lucru de fiecare dată când fumez. Îmi vine să vomit și tot mai trag un fum. Nu rămân dungi de la ruj pe filtru, buzele mele sunt uscate. Nu-mi mai pasă cât de sănătoasă sunt. Să vină, să vină să mă ia când își dorește, sunt gata...

Aproape optișpe ani, totuși. Mă doare inima. Nu am cancer. Era să am cancer, am crezut că am cancer, mi-am dorit să am cancer. Dar doar mă doare și m-am obișnuit. A trecut mult timp. Așa cred. Dar mereu când îmi amintesc – nu că aș putea uita vreodată, pentru o secundă măcar – e ca și când ar fi fost ieri. A murit. Punct. Becks a murit. Becks, sora mea geamănă, cea care m-a salvat, ne-am salvat una pe alta, s-a dus.

Sunt pe balconul fostei noastre camere și fumez. Mama e în bucătărie. Gary e la supermarket. Familia noastră s-a schimbat total. A fost un reset mintal, pentru toți. După Crăciunul ăla, deja se vedeau progrese, dar nu credeam cu adevărat că va fi așa. Acum e... Așa cum? O familie normală. Ne-am normalizat. Putea să moară oricine și am fi rămas pasivi, dar după ce a murit Becks... După tot ce a lăsat ea în urmă... A MURIT! Infern. Asta văd atunci când îmi închid ochii. Durere, lavă continuă. Am vrut să mor și eu odată cu ea, în același fel. I-am scris poezii. I-am făcut

un altar, așa cum i-ar fi plăcut ei... I-am căutat prin laptop, prin jurnale. Am vrut să-i aduc omagii peste omagii. Dar vorbesc singură. Mă joc singură într-o cameră goală și doare. Nu mă mai iubește înapoi. Nu îi mai aud vocea. Știi doar cât de frumoasă era, mai frumoasă ca mine, întotdeauna! Și îmi pare rău pentru atâtea lucruri...

Termin țigara. Am optișpe ani. Soon. Doar o altă zi de naștere fără sora mea. Am avut parte doar de două. Doi ani. Trei ani. Nici pe departe destul. Ani în care am judecat-o, am urât-o și am iubit-o din nou. În care am vrut să o schimb, să o... Eu am ucis-o. Eu cu mintea mea închisă. Eu cu nebunia mea. Plâng. Îmi curg lacrimile pe față. Becks, iartă-mă! Iartă-mă! Nimic nu va mai fi niciodată la fel. Nu vreau să am optișpe ani fără tine. Nu vreau să beau Corona fără tine. De ce ar crede cineva vreodată că Dumnezeu îți dă atâta cât poți duce? Căci eu m-am aplatizat de mult sub greutatea durerii. Și nu mai am nici întrebări și nu caut răspunsuri, nici dorințe sau vise. Am doar o inimă ce bate fără ca asta să fie alegerea mea. Nu vreau să ajung în iad. Nu vreau să mă sinucid. Vreau doar să povestesc. Atâta mi-a mai rămas.

*

*All my friends ask me why I stay strong/ I'm lying in
the ocean singing your song*

Îi plăcea Lana. Îi plăcea Lana enorm de mult. O asculta mai ales când era tristă. O alina. Spunea că o înțelege, că ar vrea și ea să dea la filosofie dacă nu s-ar fi decis deja să fie medic veterinar. În onoarea și amintirea lui Ham. În oroarea și traumele copilăriei noastre. Acum lucrurile sunt incredibil de clare. Nu doar noi suntem așa. E o rețea întreagă de oameni bolnavi pe care unchiul Phil doar a zgâriat-o puțin cu unghiile atunci când a scris blestemația aia de carte. La fel și volumul 2. Dacă nu era el!... Dar nu mai are rost. Spuneam deci că noi suntem copiii, victimele unei rețele întregi, nu doar a propriilor părinți. Părinții noștri sunt peste tot, unul și același. Iubire? Mai degrabă protecție, teamă, insuficiență umană când vine vorba de asistarea la dezastre. Da, chiar așa. Mai mult decât iubire, ți se face atât de frică atunci când te gândești că altcineva poate urma drumul tău meschin, încât ți-ai da și viața să-i oprești. Devine o obsesie. Îți retrăiești coșmarurile prin fiecare pas pe care un alt om îl face în direcția aia. A crimelor, a bolilor. A sexului, a nebuniei. Într-adevăr, mai bine mori decât să îi implicii și pe ei. Children of the bad revolution. Doar că nu ne-am revoltat destul. Nu am țipat destul „nu vreau! nu mi-e foame!“... și chiar dacă am fi făcut asta, ghici ce!? Părinții noștri minunați ne-ar fi dat o palmă. Păi nu înțeleg, vreți ori nu vreți să fim și noi parte din sistem? Dacă vreți să ne protejați, de ce ne traumatizați mai tare decât orice mafie rusească ar putea să o facă? Cam astea sunt lucrurile la care m-am gândit de la moartea lui Becks. E un lucru de

un milion de ori mai complex decât Philip a reușit să cuprindă în cartea lui de căcat. A încercat să-și repare greșeala, știu... dar omul ăla e atât de prost! Nu pricepe nimic! Nu pricepe că am fost maltratați cu toții, unul după altul... că am fost manipulați de mâini invizibile, că am fost... dezumanizați. Fără voia noastră. Unul după altul, ereditar! Și Candie știa, și mai ales Gary știa. Nu ne-au putut spune, nouă, copiilor. Eram prea mici. Ei erau prea ancorați, prea ruși de realitate. Nu ne-au putut opri. Până când Becks a murit și, ghici ce!? Nu „EI“ au omorât-o, nu direct. Nu, sora mea a murit singură, după prea multă durere pe care nu o merita, a murit în cel mai jalnic mod cu putință, ca un câine. Nu a murit datorită sistemului. A murit datorită lipsei unei normalități. Da, noi încercam să ne ținem tari, dar înăuntru știam, știam adevărul. Știam că suntem bolnave fără vindecare. Și tot încercam să trăim. După niște reguli care nu erau nici pe departe stabilite de noi, asta am înțeles prea târziu. Sistemul creează o bulă și ne înghite pe toți, e o altă lume, nu ar trebui să avem treabă cu societatea modernă, cu Bucureștiul simplu, cu școlile de stat. Dar nici în laboratoare. Suntem experimente eșuate, așa mă simt. Dar pentru că n-a venit nimeni cu un bisturiu sau o injecție letală, ne-am gândit că e ok așa. Orice om vrea să trăiască, se cheamă instinct. Abia acum sunt ok. După ce am trecut prin nu unul, ci mai multe focuri, după ce am rămas fără aer, fără sânge, fără nimic... După ce am pierdut totul, abia acum realizez și știu ce am de făcut. Știu cum să repar

lucrurile astfel încât să nu mai existe alte victime. Știu cum să-mi folosesc dezavantajul în avantajul meu, am găsit oamenii potriviți. Și, e adevărat, uneori mai plâng după Becks, foarte des, dar lacrimile nu mai sunt acide, nu mă mai termină ca la început. Acum am un scop și nu mă pot lăsa pradă deznădejzii. It's us against them. Părinții noștri, cei biologici, sunt acum prea slabi pentru a mai lupta alături de noi. Ei au trecut deja prin mai multe sisteme, prea multe. Nu mai au putere și nici nu ne-au învățat cum să luptăm, însă asta doar pentru că nici ei nu știu cum să o facă. Am găsit oameni care știu, oameni asemenea mie. Remember David? Da, însuși el, am știut eu ce am știut atunci când m-am dus să-l caut și să-l vizitez. El și încă un tip. Fetele îmi amintesc prea mult de cât de frumoasă era Becks și cum și-a petrecut ea anul de liceu în Anglia. Detest că i-am oferit lui Phil materialele alea, dar, revenind... Ei doi sunt suportul meu. Mult mai mult de atât, de fapt. Mă apropii de adevăr mai mult ca niciodată, jur. Și nu mai doare. Nu mai e o operație pe cord deschis. E doar eliberare, putere, mișcare, viață. Lucruri de care am fost privată până acum. E ca apa, sursa a orice. Indispensabilă. Așa e adevărul meu de acum și jur că am multe, foarte multe să vă spun. Așezați-vă comod. Nu mai fiți surprinși, șocați. Suntem aproape, vă promit. Totul o să capete în sfârșit sens.

*

Davy Lucius Jonas și No name (Alek), my best friends. Unul dintre ei e la fel de tocilar pe cât obișnuiam eu să fiu. De fapt, încă sunt. Știința e răspunsul. Dumnezeu approves. David e încă sufletul meu pereche, cel ce a rămas în viață, cel puțin. Pe Alek îl știu cu adevărat doar de puțin timp, l-am cunoscut la școală după ce am început să socializez cu lumea. Ne-am împrietenit instant, după vara trecută. Îi iubesc pe amândoi. Da, o judecam aspru pe Becks, o numeam cuvântul cu C, ăla urât... nu înțelegeam de ce inima ei insista cu atâta înverșunare să iubească oamenii nepotriviți, iar corpul ei îi cerea atâta meaningless sex. Dar acum știu că sora mea era perfect conștientă de tot și de toate, știa în ce se bagă – fie că erau fete, fie că erau băieți. A murit virgină... Never knew the loving of a man but it sure felt nice when he was holding her hand. Căuta iubire, acceptare, căuta să umple golurile din copilăria noastră. Ea a trebuit să crească în preajma părinților noștri. I think she's had it worse than me. Încep să cred că ăsta e de fapt conceptul care a stat la baza spitalului-închisoare în care mi-am petrecut atâta timp. Candie a trebuit să facă o alegere: pe care dintre cei doi copii ai săi să îi salveze... Și m-a ales pe mine, eram mai sensibilă. Pizda familiei. M-a trimis ca să mă scutească de niște primi ani de viață oribili, acizi, dureroși. Probabil aș fi ajuns mai rău decât să mă fut cu un câine. Probabil aș fi folosit toate ustensilele de bucătărie și apoi le-aș fi pus la loc în sertare fără să spun nimănui nimic. Mi-aș fi mâncat propria pizdă la cină, la fel și ceilalți

membri ai familiei. Dar hai să nu ne gândim la faptul că ar fi putut fi și mai rău, mereu se poate mai rău. Asta nu înseamnă că a fost vreodată vie. Nimeni nu o să ne dea anii ăia înapoi, indiferent că i-am petrecut acasă, în țâța familiei, sau într-o cameră cu pereți goi, cu miros de clor și boală, printre strigătele desperate ale altor copii aflați în aceeași situație. Așa am realizat ce era atât de special la David, că era la fel ca mine. M-am gândit și apoi l-am contactat din nou. Se purta de parcă asta ar fi așteptat încă de când ne-am cunoscut, ca eu să realizez treaba asta și să ne începem misiunea. Nu putem salva toți copiii, dar vreau măcar să reparăm răul ce ne-a fost făcut nouă. Să facem ceva cu viețile noastre. Nu ne putem gândi mai departe de atât, momentan. Așa că iată-mă, fumând din nou, de data asta pe patul unei garsoniere închiriate, cu Alek în stânga și David în dreapta mea, toți trei dezbrăcați și gândindu-ne la viitor, după ce ne-am futut pentru a mia oară în așternuturile astea murdare. Măcar avem bani. Eu am bani, David a primit o moștenire de la părinții lui, un cont în bancă la care are acces de doar câteva luni, din moment ce a împlinit optișpe... iar de Alek nici nu mai vorbesc. Ar putea cumpăra un avion. L-ar pilota și ne-ar duce pe toți de aici. Dar nu vrem să fugim. Ne place Bucureștiul. Să plece El de aici, înapoi în țara lor, de unde-or fi venit toți rahații care au îmbolnăvit lumea. Îi iubesc pe amândoi, mult mai departe de relația sexuală dintre noi. Nu pot spune că sunt salvarea mea, fiecare am trecut prin gheață, foc, pene și alte chestii lipicioase care lasă

urme, singuri, pe cont propriu. Dar asta ne-a unit. Octopussy – pfft! E doar scuza lor, e doar ceea ce vor ca noi să credem. Da, suntem niște experimente eșuate, dar suntem încă oameni, și miracolele există. Ne-am trezit la viață, ca monstrul lui Frankenstein. Ne-au dat viață și în sfârșit știm ce să facem cu ea. Ha! Asta nu înseamnă că le suntem măcar egali, că putem concura cu El... Dar e un început.

— Mergem la școală mâine? întreabă David într-o doară. El e la un liceu teologic, dar asta e doar o strategie – ca orice punct al vieții noastre, fără să avem vreo implicare directă sau, cel puțin, una pe care să o conștientizăm.

— Vedem, răspund eu, stingând țigara în scrumiera de pe noptieră, aplecându-mă peste Alek cu țâțele mele acum ceva mai mari și pline de grăsime.

Ce probleme banale pentru niște copii așa de nebuni. Mereu îmi vine să râd. Oh, Becks, dacă ai fi numai aici ca să vezi și să știi toate astea... Am încercat să-i scriu. I-am scris de multe ori. Nu cred că a citit ceva, dar eu mă simt împăcată, pentru moment. Becks, am fi putut avea un foursome. Ar fi fost paradisul. Dar El mi-au luat ce aveam mai scump. Ei toți... Și încă vreau să mă răzbun. Alek și David îmi cunosc sentimentele și le înțeleg, dar tot nu trăiesc în locul meu, nu simt lupta aprigă ce se dă înăuntru meu zi de zi. Ei nu au pierdut încă pe nimeni drag, nu le-a fost răpit. Bullshit! Ce idioată sunt! David și-a

pierdut părinții, chiar dacă nu i-a iubit niciodată, iar Alek... Alek își poate pierde propria viață. Nu suport gândul de a mai pierde pe cineva. E ca o ultimă bucată din mine ce se ține de o ață foarte subțire. Nu mai sunt puternică, nu știu dacă am fost vreodată. Sunt în continuare doar o victimă. Însă am nevoie de aliați. M-am decis să-i povestesc unchiului Phil. El este un pilon important al planului nostru. Încercăm doar să ne purtăm de grijă unul altuia, atâta tot. Să nu murim decât atunci când noi decidem că este sfârșitul. Și cum spuneam, părinții noștri biologici au pierdut de mult lupta. Suntem eu, tu și restul lumii. Dar nu e deloc așa. Suntem eu, Alek și David împotriva LOR. Oamenii invizibili. Călăii noștri și ai atâtor generații. Cei care vor să vadă lumea arzând, să recreeze iadul. Oamenii răi. Și noi suntem încă doar niște copii. Sau asta vrem ca EI să creadă. Pentru că, jur, i-aș împușca pe oricare dintre EI într-o secundă, fără să stau pe gânduri. M-aș gândi la fața lui Becks în ultimele ei clipe și i-aș împușca pe toți printre lacrimi, fără să mă uit unde țintesc. Nu îmi mai pasă. Sunt mai om ca niciodată, dar nu mai sunt om. Au reușit să mă transforme într-o mașină de omorât, dar EI sunt singura mea țintă. Feriți-vă. Cel puțin, așa ne facem noi trei curaj. Noi trei, cei care ne-am găsit după legile atracției – atragi ceea ce ești. Aș vrea să studiez asta în detaliu. The Secret? Bullshit! Însă măcar un gram de adevăr tot trebuie să fie acolo. Altfel nu ar avea sens. Dar nu mi-am dorit niciodată ca Becks să moară. Lucrurile s-au complicat. Sexul a rămas și, God,

e atât de bine! O supapă. O împlinire. O formă de uitare. Iubesc animalul din mine, el e cel care m-a salvat, care nu m-a lăsat să mor. Când îți pierzi toate caracteristicile umane, el rămâne și rage ca un leu, rage tare... și te trezești și ai poftă de vânătoare. Yum! Ce mai mâncăm noi azi, pe cine mai facem să sângereze până la moarte? Iar asta îmi aduce în minte un flashback.

*

Ne-am născut sărace, eu și Becks. Purtam tricouri din piață, identice, mai multe perechi de același fel și teniși la 10 lei. Ne jucam în fața blocului, printre tufe, cu alți copii puțin mai necăjiți de soartă ca noi. Dar nu ne interesa, noi voiam prieteni. Nu știi cum am ajuns să avem atâtea fițe de copii bogați, sincer. Ne jucam cu tot felul de oameni, nu făceam diferențe, voiam doar să fie pace și liniște în lumea pe care ne-o creaserăm, pentru a compensa certurile părinților de acasă, uneori lipsa lor, micile tragedii care îți întunecă cu totul mintea atunci când nu ai mai mult de patru sau cinci ani. Nu le am cu cronologia, nu știi exact când se întâmplau toate astea, dar aparent eram destul de mare cât să-mi amintesc. Nu-mi pare bine că mama l-a omorât pe omul ăla care ne era tată. Cu el sau fără el, tot oribil era. Părinții noștri nu ar fi trebuit să fie vreodată părinți. Nu doar ai mei și a lui Becks... Doar oamenii simpli, care nu s-au lăsat capturați de întuneric ar trebui să fie părinți. Oamenii care nu

SEÂRŞIT FRAGMENTE

CUPRINS

Partea I.....	7
Partea a II-a.....	87
Partea a III-a.....	129
Pe malul lacului Snagov.....	149

Bun de tipar: octombrie 2016. Apărut: 2016.

Editura Herg Benet:

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România.

E-mail: editor@hergbenet.ro

www.hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Moartea tragică a surorii sale i-a schimbat complet viața Hyenei. Ajunsă în pragul maturității, tânăra fată este nevoită să își reconsidere toate principiile care au ghidat-o până atunci, aflată fiind în mijlocul fragmentatei familii Sugar.

La împlinirea a 18 ani, petrecerile bune, experiențele sexuale libertine și trăirile intense și aproape de limită sunt parte din cotidian. Însă a venit momentul de a învăța să facă diferența între adevăratele prietenii și simplul joc al celor care nu merită. Astfel, boala Octopussy se dovedește a fi doar un pas peste care trebuie să treacă pentru a-și regăsi adevărata sa identitate.

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-082-4

9 786067 630824 >